

- Oletpa sinä laiha tyttö! Äitini päivitteli samalla, kun sovitin sähkönsinistä paitaa Tokmannilla. Hän oli ängennyt samaan koppiin minun kanssani, jäädessään lukemaan päivänlehteä. En ymmärrä vain mitä varten. - Niin..no.. - Ja vielä luut töröttävät noin rumasti! - No kun.. - Sanni, ei tämä peli vetele. Sinun on alettava syömään kunnolla. - Äiti! Äitini katsoi minua syytävästi takaisin ja hiljeni kerrankin. Tosin olimme käyneet näitä keskusteluja tuhat kertaa lävitse, ja siitä lähtien kun täytin 13- vuotta. Äitini osaa hössöttää sitten kaikesta. Ei ihme, että isällä on mennyt välillä hermot äitiin ja hän on joutunut karjaisemaan äidille moneen otteeseen. Äitini kaiketi luulee tarkoittavansa hyvää mutta tuo hänen ylenpalttinen hössöttäminen ei ollut mistään kotoisin. Ja minäkö muka laiha? Läskiä oli niin paljon reisissäni, että rasvaa siitä saisi ainakin kymmenen kiloa, joten en ollut syömässä normaalia enempää. Eikä minulla ole aikaa edes, kun käyn töissä melkein joka päivä Tokmannilla, harrastan teatteria, luen saksaa ja käyn joka päivä juoksemassa, niin pakostikin syömisestä tulee toisarvoinen asia. Eikä minua kiinnosta aamulla, kun juoda pari kuppia kahvia. En tarvitse muuta suuhuni, pärjään kyllä. - Herra Jumala! Äitini rääkäisi sovituskopissa niin, että melkein lensin peiliä vasten paniikissa. - Mitä nyt? Kivahdin pelästyneenä. Äitini osoitti lehteä ja rupesti heti kaakattamaan. - Aivan sinun kotisi lähellä on tapahtunut kolmoismurha. - Mikä ihmeen kolmoismurha? - Mies on tappanut vaimonsa, haudannut takapihalle kaksi tytärtänsä ja lopuksi vielä raiskannut omat lapsensa ennen sitä hautaamista. Katsoin peiliin ja muistin Joannan hautajaiset. Näen joskus painajaisia Joannasta. Se ettei me oltu enää Joannan kanssa kavereita, johtui kokonaan isästäni. - Ja nyt sinun on muutettava viimeistään sieltä Hallilasta, jonnekin kauas pois. Minä en lue seuraavaksi, kuinka rakas tyttäreni on murhattu. - Äiti! Lopeta nyt! Ei minua kukaan murhaa. - Katso sitten kanssa! - Joo, joo! - Hyvä! Seuraavaksi lähdemme ruokakauppaan. - Lähde keskenäsi. - Sinä lupasit shoppailla kanssani. Sekä viettää laatuaikaa rakkaasi äitisi kanssa. - Niin, mutta ei sinun tarvitse hössöttää niin kamalasti. - Täytyy. Joku roti tänne Suomeenkin on saatava. Kaikki maailman muta.. - Hiljaa! Hyssyttelin äitiä. - Tämä on työpaikkani, muista se! - Anteeksi, rakkaani, äiti nousi penkistä ylös. - Oletko muuten valmis? Ajattelin, että voitaisimme käydä syömässä jossakin.. - Käydään nyt vain siellä kaupassa. Eikä minulla ole nälkä yhtään, sanoin pikaisesti. Juokseminen. Miten se onkin niin vapauttavaa? Run, Forest, run! Sitä yleensä huusin mielessäni, kun juoksen pitkin Hallilan siistejä katuja pitkin. Ainut, mikä minussa on vikana, niin minun oksennettava heti ennen lenkille lähtöä ja heti lenkin jälkeen. Mutta selitän itselleni sen, kuinka vaativaa juokseminen aina on. Ja kai minä rasitan itseäni liikaa mutta hällävälillä. En minä kuole. Heti, kun oksensin pirteän kodikkaaseen pikkuvessaan olevaan vessanpönttöön, kävin postini kimppuun. Laskuja, laskuja, laskuja, las.. hetkinen.. ei tämä ole lasku. Se on vaaleanpunainen ruusukirjekuori ja se tuoksuikin aivan jollekin hajuvedelle. Katsoin oliko naapurin posti tullut minulle vahingossa minulle vai mikä helvetti tämä oli. Kirjekuoressa oli vain nimeni mutta osoitetta ei löytynyt. Avasin kirjekuoren ja vedin sieltä esiin kirjeen. Luin kirjeen läpi ja järkytyin suunnattomasti. Huomenna menisin poliisin puheille. - Minua vainotaan. Töissä en pystynyt kunnolla keskittymään ja pomokin kysyi minulta, oliko minulla nyt kaikki hyvin. Nyökkäsin vain päätäni ja jatkoin hommiani iloisin mielin. Töiden jälkeen riensin Sorille. Virkailija katsoi kirjettä ja lupasi toimittaa sen labraan analysoitavaksi. Saisin siitä tiedon viikon päästä. Löytyisikö mitään dna:ta tai sormenjälkiä itse kirjeestä. Kaikki virkailijan vakuuttelut toivat mieleen amerikkalaiset poliisisarjat, missä aina luvattiin ummet ja lammet sekä selvitettiin mahdottomatkin tehtävät. Tosin suomen poliisit eivät yleensä pystyneet selvittämään edes murhaa tai niin olen aina luullut. En tiedä mitä varten mutta nyt uskoin vakaasti poliisivoimiin, koska kyseessä oli kuitenkin henkeni ja haluan saada ahdistelijani kuriin. Myöhemmin käväisin vanhemmillani kylässä kertomassa tuosta salaperäisestä kirjeestä. Äitini

oli aivan kauhuissaan kuullessaan, että minua saatetaan vainota. - Kuka ihmeen tyyppi se voi olla? - En minä vain tiedä. Istuimme keittiön pöydän ääressä nokat vastakkain. Äitini tarjoili minulle pari kuppia kahvia ja hänen hyvänmakuista paholaisen kakkuansa. - No, oli kuka hyvänsä niin poliisille, niin poliisille sinun on kerrottava tästä, äitini tokaisi hyvin kiukkuisena. - Minä kerroin jo. Ja he lupasivat tehdä asialle jotain. - Niin, jotain! Isäni oli tullut keittiöön myös kahville. Hän oli ollut tekemässä polttopuita. - Suomen poliisit tuntien he eivät tee mitään jos minulta kysytään. - Kyllä, he jotain tekevät, puuttui äitini puheeseen. - Eivätkä tee! Tyttäreni on hengenvaarassa ja poliisit tutkivat vain jonkin kirjeen. Ja samalla joku perverssi on vapaalla jalalla tuolla jossain! - Rauhoitu rakas nyt, äitini tynnytteli isää kaikin voimin. Ja jatkoi kysymällä. - Mitä meidän pitäisi tehdä? - Kysytkin vielä! Sanni kuuluu tänne. Sannin pitäisi jäädä tänne. Ainakin niin kauaksi aikaa, kun se perverssi jää kiinni. - Kiitos isä tarjouksesta mutta haluan mennä kotiin. - Haluat aivan yksin? - Kyllä. Ei minulla ole hätää. - Ei sitten väkisin, isä sanoi ja paineli kahvikupin kanssa olohuoneeseen katsomaan kuuden uutisia. Minulla oli hyvä syy poistua vanhemmiltani, vaikka äitini vielä jatkoi saarnaamista siitä, miten huonosti minun kävisi jos en jäisi heidän luokseen. - Ei minulla ole mitään hätää, sanoin vielä äidilleni repsikan paikalla ennen kuin nousin autosta mennessäni kotiin. Aamu aurinko paistatteli puisista sälekaihtimista suoraan silmiini. Katsoin kelloa, mikä näytti kymmenen aamulla. Posti kajahti luukusta sisään, kun keittelin aamukahvia. Selasin postia ja laskuja mutta uudesta kirjeestä ei ollut tietoaakaan. Ja huonot uutiset vielä jatkuivat, kun avasin poliisin raportin, missä kerrottiin, etteivät poliisit olleet löytäneet mitään johtolankaa kirjeestä. - Niinpä tietysti, sanoin tuohtuneena. Pitihän se arvata. Isä oli niin oikeassa poliisin voimavaroista. Minun ei auttanut muu kuin unohtaa tuo kirjeitten lähettäjä perverssi, ja juoda aamukahvini loppuun. Muuta en sitten pistänytkaan suuhuni. Päivällä siivosin ja järjestelin kaappeja, ja eteeni tuli henkilövaaka. Katsoin sitä tarkkaan ja päätin punnita painoni, koska olin läski sääristäni. Innolla odotin digitaalivaa'an tulosta. Tulos oli tietenkin 48 kiloa. Mietin hetken, koska pituuteni on 170 senttimetriä. Laskujeni mukaan olin hyvin painoindeksissä. Mutta syödä en silti halunnut mitään ylimääräistä. Illalla päätin mennä teatteriin. Siellä me esitimme näytelmän maailmankuuluisimmasta näytelmästä Romeosta ja Juliasta. Ja arvaten, kuka oli saanut pääroolin. Minä olin saanut, tietenkin minä. Vastanäyttelijäni oli komea Aapo, joka tosin seurusteli jo viidettä vuotta erään Kirsin kanssa. Kirsi ei ollut meidän teatterissamme, vaan Aapo ja Kirsi olivat tavanneet eräässä kapakassa. He olivat rakastuneet ja he menivätkin naimisiin viime kesänä. Näyteltyäni Julieta hetken verran, ohjaaja kiitteli meitä kaikkia ja sanoi, että harjoitukset jatkuvat sitten seuraavalla kerralla. Minä ja paras ystäväni Mira lähdimme teatterilta minun asuntooni kohden. Eteiseen päästyämme huomasin jälleen kerran tutun näköisen kirjeen. Nostin sen ylös ja meinasin repiä sen, ennen kuin Mira tuli väliimme. - Katso ensin mikä se on, Mira kehotti, vaikka tiesi, että kyseessä on himokas perverssi, joka tällä hetkelläkin saattoi tuijottaa minua. - Hyvä on, suostuin viimein. Revin kuoren auki, ja luimme Miran kanssa yhdessä kirjeen läpi. Mira kauhistui suunnattomasti. Minua ei taas huimannut mikään. Kirjeen lähettäjä oli kuitenkin vaaraton tyyppi. En voinut tietää, sitä tarkalleen mutta jatkoa ajatellen minun pitäisi jokainen kirje lukea läpi kotoisin. Muuten en tietäisi mitä varoa tulevaisuudessa. - Mitä sinä tekisit jos sinulle läheteltäisiin näin tiiviisti kirjeitä? kysyin Miralta. - En minä vain tiedä. Mutta tekstinkäsittely- ohjelmalla tehdyt tekstit kertovat vain, siitä että henkilö ei halua sinun tietävän, kuka hän on. - Eli meinaat sitä, että kyseessä on henkilö jonka tunnen? - En minä sitä meinaa mutta sekin voi olla totta. - Oli mikä oli. Kirje lähtee nyt roskikseen. Kuka sen lähettäjä onkin niin pysyköön kaukana minusta! Loppuillan me vietimme telkkaria tuijottaen. Ei sieltä tullut muuta kuin amerikkalainen poliisisarja, sarjamurhaajasta, joka

teilasi naiset yksitellen pois, sen vuoksi ettei sarjamurhaajalla ollut koskaan hyvät välit äitiinsä. Mielessäni väkisinkin pyöri minun mahdollinen vainoojani, joka kirjeitten perusteella on täysin perverssi, mahdollisesti miespuolinen sekä henkilö, joka ei halunnut paljastaa henkilöllisyyttään. Voisin kuvitella, että henkeni on vaarassa. Eikä Suomen poliisi pysty tekemään mitään. Paitsi silloin, kun mukaan ojassa kilon paloina. Ei se ole turha idea lähteä porukoille Ikaalisiin jos henkeni on uhattuna täällä Tampereella. ja olen sata varma, ettei vainooja jätä minua rauhaan ellen vaihda maisemaa kokonaan. Käytännön järjestelyt pitäisi vain hoitaa. Ensimmäisenä tarvitsen äitini autoa lainaksi, jotta pääsen töihin. Sekä harrastuksiini. Ja tietenkin kissani Muru täytyy ottaa mukaan maalle. Listattuani kaiken päässäni, vielä ennen nukkumaan menoa, huomasin miten nukkumatti lähenteli minua. Aamulla hörppäsin kahvia ja lähdin töihin. Töitten jälkeen soitin äidilleni, ja hän lupasi hakea minut viiteen mennessä. Joten minulla oli kaksi tuntia aikaa pakata matkalaukku ja sulloa Muru kuljetushäkkiin, jonne Muru ei koskaan halunnut joutua. Se pisti niin vastaan etutassuillansa, joten jouduin Murun viskaisemaan väkisin kuljetuskoppaansa. Se sähisi ja naukui minulle, koska se luuli, joka kerta että aion sille jotain pahaa. Äitini tööttäsi viittä vaille viisi parkkipaikalla Volvoansa merkiksi, että hän oli tullut ja nyt oli aika lähteä kohti Ikaalisia. Äidillä ja isällä on hieno hehtaarin maatila Ikaalisissa. Punainen omakotitalo koristeli pihan keskellä ylväänä, ja ladot sun muut navetat sijaitsivat omakotitalon ympärillä. Ikaalisissa oli paljon parempi ilmasto kuin Tampereella, johtuen siitä, että Tampereella vallitsivat kaiken maailman ilmansaasteet. Äitini kiirehti sisään tarjoilemaan kahvia ja pullaa. Hän oli jopa tehnyt vierashuoneeseen (siis entiseen huoneeseen) pedin jo valmiiksi ja raivannut vaatekaappiin tilaa vaatteilleni. Minun oli helppo asettua kodiksi, kun äitini oli järjestellyt paikat jo muuttokuntoon. Join kahvini ja söin pullani hyvin hitaasti. Ja varsinkin pullan jälkeen, minun oli pakko mennä oksentamaan vessaan. Palattuani takaisin keittiöön, äitini katsoi minua vihaisesti. - Onko sinulla anoreksia? Hän kysyi minulta hiljaisella äänensävyllä. - Ei ole, kielsin asian, mikä oli totta toisaalta. Minä en sairastellut anoreksiaa, koska sääreni ovat vieläkin erittäin läskissä kunnossa. - Oletko nyt aivan varma? - Olen. Kahvi vain pisti närästämään ja joskus se pistää oksentamaan. Aivan kuin hetki sitten. Ei muuta, viittasin kintaalla koko jutun ja toivoin, että äitini ei huolehtisi niin paljon. - Aivan. Olin vain äsken niin huolissani sinusta, kun silloin shoppailimme ja sinä olit niin langanlaiha siellä sovituskopissa. Niin silloin mietin teetkö sinä yhtään ruokaa siellä Hallilassa. Kun näytät nokkivan muutenkin ruokaasi aina vaan. - Äiti. Kaikki on hyvin. Minä en sairasta anoreksiaa. Ja jos sairastelisin niin minä myöntäisin sairauden itselleni ja parantuisin heti, ja alkaisin syödä reippaasti. Mutta minä en sairasta anoreksiaa, joten on aivan normaalia syödä kolmesti päivässä, niin ettei pääse lihomaan. Ja usko pois äiti. Niin tekevät kaikki minun ikäiseni kolmekymppiset naiset. - Saatat olla oikeassa. Anteeksi kun epäilin sinua, rakas lapseni. Anna anteeksi, äitini halasi minua syvään. - Ei se mitään. ja niin kuin olen sanonut, lopeta tuo hössöttäminen, naurahdin kovaa. Yöllä rupesin kaivelemaan kaappeja läpi, etsien vanhoja päiväkirjojani mutta en löytänyt niitä enää. Enkä viitsinyt mennä herättämään äitiä enää näin myöhään, joten päätin sitten kysyä huomenna äidiltäni, missä päiväkirjat olivat. Mutta äitiä näkynyt aamupöydässä. Kysyin isältääni, missä äiti on. Isä vastasi siihen, että hän lähti ostamaan hiivaa tehdessään lisää pullaa. - Mitä asiaa sinulla on hänelle? - Päiväkirjoista vain.. - Mitä niistä..? - Minne äitini on ne siirtänyt? - Ei äitisi ole niitä siirtänyt. Minä olen. - Minne? - Roskiin. - Roskiin? Mitä varten? - Koska sellaiset teinien lässytykset saavat vereni kiehumaan. Ja mitä sinä olisit niillä kirjoilla tehnyt enää? Olisit vienyt päiväkirjat mukaasi, silloin kun päätit lähteä täältä ovet paukkuen sinne rahvaanomaiseen Tampereen hienosto perse kaupunkiin! - Lukenut niitä.. - No, ne ovat nyt roskiksessa, ollut jo kymmenen vuotta. Ja jos

minulta kysytään, niin luin kyllä kaikki sinun tekstisi sieltä kirjasta. - Kuinka saatoit? - Helposti! Ja jos äitisi ei olisi olemassa, niin sinä et ole tervetullut tänne asumaan tai edes olemaan! - Mitä? - Kuulit kyllä. Ja nyt voit poistua keittiöstä jonnekin kauaksi minusta.. Poistuin keittiöstä takapihalle. Yritin kutsua Murua mutta hän oli tietenkin lähtenyt saalistamaan jonnekin kauas. Enkä voinut olla ihmettelemättä isäni käytöstä. Mikä ihme häntä vaivasi? Ei hän ikinä ole käyttäytynyt minua kohtaan noin tylästi. Saaticka puhunut minulle tuohon sävyyn. Aikani kierreltyä pihassa, menin navettaan katselemaan tai lähinnä muistelemaan kun olin pikkulikka, meillä oli paljon lehmä. Nykyään kun vanhemmat jäivät eläkkeelle. Isä myi lehmät pois, koska hän ei jaksanut hoitaa enää niitä. Kierreltyä paikkoja järkytyksessäni huomasin Murun. Hänet oli heinäseipäällä paiskattu kiinni seinään. Annoin ylen yhteen koppiin. Minun Muruni oli kuollut. Pikemminkin hänet oli joku tappanut. Mutta kuka voisi olla niin sairas? Menin kertomaan isälleni asiasta, joka istui nojatuolissa katselemassa jalkapallo-ottelua. - Muru on tapettu, sönkötin itku kurkussa. - Minä tiedän, minä tiedän, sanoi isäni kylmän viileästi. - Mitä? Kuka sen tappoi? - Minä! Hän sanoi katsettaan kohottamatta minuun päin. - Miksi? Oletko sinä aivan hullu? - Kissat ovat maailman paskimpia elukoita mitä maan päällä voi ikinä kantaa! - Kuinka saatoit? - Nyt turpa kiinni! Mene sinne hienosto porvalliseen kaupunkiisi itkemään. - Sinä tapoit viattoman eläimen! - Se elukka oli peto. Enkä minä voi sietää niitä karvaperseitä kodissani yhtään! - Mutta äidilläkin on kissa! - Oli. Huom. Oli kissa. Ennen kuin sekin piti nylkeä pois päiviltä. Sinun kissasi sai sentään siistin kuoleman. Äitisi kissa piti nittoa kattoon kiinni, vetää turkki alas ja odottaa kunnes kissa lopetti sen iänikuisen maukumisen. Sitten sain paiskattua koko kissan uuniin ja syötin sen äidillesi paistina. - Sinä olet sairas yksilö! Vajosin lattialle konttausasentoon nyyhkyttämään. - Ja sinä sanoit, että Mirri jäi auton alle. - Piti äidillesi nyt sen verran valehdella. - En suostu olemaan täällä enää. Paskat perverssistä. Mutta minä lähden nyt. - Sanni! Pysähdy siihen paikkaan! - En! Huusin vastaan. Sitten kuului muks ja tajuntani meni. En tiedä kuinka kauan olin ollut tajuttomana mutta kun avasin silmäni, huomasin olevan meidän talon kellarissa. Kaulaani oli sidottu teräskaulapanta, joka oli kettingillä kiinni ruosteisen sängyn päädyssä. En siis päässyt liikkumaan juuri minnekään. Katossa roikkui vain yksinäinen lamppu, joka ei valaissut koko kellaria. kellarissa muutenkin haisi niin mädäntynyt, että meinasin oksentaa. Ja siellä oli kylmä, koska vaatteeni oli riisuttu kokonaan pois. Eräässä seinässä oli laitettu kirjoituksia ylös ja huomasin, että ne tekstit kuuluivat päiväkirjaani. Pyykkinaruilla roikkuivat tutun näköiset kirjeet. Ne tunnistin niiksi kirjeiksi, jotka olin saanut salaiselta ihailijalta. Onko oma isäni tämän kaiken takana..? Kauhukseni yritin riuhtaista itseni pois kettingeistä mutta se oli aivan turhaa touhua. Ne olivat avaimilla laitettu kiinni. Sängyn viereen oli tuotu tarjottimella jauheliuhakeittoa ja niitten vieressä oli kirje. Avasin sen ja luin kirjeen läpi. Ei siinä kerrottu muuta kuin: Syö rakkaani jauheliuhakeittoa tai muuten kuolet. Jos kieltäydyt syömästä se on oma valintasi. Näännyt sitten nälkään rakkaani. Heitin kirjeen pois aivan kun sen sisältö olisi polttanut minua. Ja tavallaan polttikin. Oma isäni on sairas psykopaatti perverssi, joka on tällä hetkellä ties missä. Ja missä ihmeessä äitini on? Ei kai hänelle ole sattunut mitään? Tai mikä pahinta äitini olisi mukana tässä isäni sairaassa pelissä. Mikä tuntui hyvin oudolta väitteeltä mutta voi hyvin olla tottakin. Ei auttanut muuta kuin käpertyä likaisen patjan päälle ja alkaa rukoilla hiljaa Jumalaa, jos vaikka Hän kuulisi rukoukseni ja päästäisi minut pois täältä. Jossain kohti olin nukahtanut. Heräsin siihen, kun joku avasi kellarin oven ja asteli portaat alas. Se joku oli tietenkin sairas isäni. Hän tuli eteeni ja katseli minua ja täyttää olevaa lautasta. - Minä tiedän, että sinulla on anoreksia mutta rakkaani sinun pitää syödä jotakin. - Ei huvita! Päästä minut pois täältä! - Ei rakkaani. Et saa lähteä enää luotani pois milloinkaan. Sinä kuulut nyt minulle. - Päästä minut pois täältä! Itkin hiljaa. - Tai tuo

edes vaatteeni. Haluan olla vaatteet päällä. - Ei käy, rakkaani. Haluan nauttia sinun pienistä ihanista rinnoistasi. Haluan nähdä täydelliset pakarasi. Haluan nähdä sinut juuri tuommoisena, mikä sinä olet ollut aina syntymästäsi lähtien. - Lopeta! - Lopeta.. Sanni, sinä olet kaunis. Etkö sinä halua juuri niin, että oma isäsi pitää sinusta huolta ja kehuu sinua kauniiksi? Jokainen pieni tyttö pitää siitä, miten heidän isänsä kehuvat heitä maasta taivasiin. Se parantaa tyttöjen itsetuntoa.. - Missä äiti on? - Äiti? - Niin minun äitini, missä hän on? Vaadin saada tietää. - Äitisi. Niin äitisi. Äitisi on tässä. Aivan sinun vieressäsi. Odota hetki, katsoin kuinka pimeästä nurkasta isäni siirsi jotain painavaa nojatuolia eteenpäin kohti valoa. Kiljuin täyttä kurkkua. Äitini istui halvaantuneen näköisenä nojatuolissa. Hänellä oli kirves keskellä päätä. Vaatteet olivat sentään hänen yllänsä. - Äiti? Huutoni vaihtui itkun sekaiseksi hysteeriseksi sekasorrokksi. - Niin, äiti. Hän on aivan tässä. Sano Leena hei omalle tyttärellesi. hei hei, isä vilkutti äidin sinertävää kättä minuun päin. - Mitä sinä olet mennyt tekemään? - Leena? Kuulitko mitä minä olen tehnyt sinulle? Isäni siirsi korvansa äitini huulia vasten. - Niin Leena, eli äitisi sanoi, että hänellä ei ole mitään hätää. Äitisi on hyvin mielellään täällä kellarissa kanssasi. - Olet sairas! - Leena. Tyttäremppe sanoi meitä sairaaksi. Mitä pitäisi tehdä? Jälleen kerran hän työnsi korvansa äidin huulia vasten. - Leena, olet oikeassa. Olet aivan oikeassa. Tyttäremppe on sairas, koska hänellä on anoreksia, eikä hän suostu syömään mitään. Siksi hän kiukuttelee meille. - Mene hoitoon! - Aivan. Sanni olet oikeassa. Mene hoitoon itse. Sanni sinä tarvitset hoitoa. Anoreksiaan kuolee monia naisia ja tuollaisia pikku tyttöjä, mitä sinäkin edustat. Sinun kuuluisi syödä. Ja se on äitisi tahto myös. Vai mitä Leena? Hän kuunteli taas kuollutta äitiäni ja väänäsi hänen päätänsä, niin että näyttäisi siltä, että äitini nyökkäisi päätänsä. En voinut, kun itkeä. Tämäkö oli kohtaloni? - Haluatko että äitisi nukkuu samassa sängyssä kuin sinä vai annanko olla tässä nojatuolissa? - Anna olla! - Selvä. Jätän teidät kahden kesken keskustelemaan naisten asioita. Te kun niistä aina hössötitte. Menitte kaupunkiin ja kävitte shoppailemassa. Voi niitä hyviä aikoja. Ei voi muuta sanoa, isä meni menojaan ja jätti sentään valon päälle. Yritin huutaa apua sen jälkeen mutta tiesin, että se oli turhaa. Olin vankina omassa kodissani. Pöydällä huomasin sentään kellon. Sitä en tiennyt oliko kello ajassa vai ei. Ja minulla oli sairas vessahätä. Sängyn päädyssä oli potta. Voi, saatana. Potta oli aivan äitinä jaloissa. Ei auttanut muuta kuin ottaa potta ja tehdä tarpeensa siihen. - Lupaen henkeni kautta, että äiti sinä saat vielä kauniit hautajaiset. Sen jälkeen menin nukkumaan. Äitini seurattessa katsellaan perässä. - Sanni, pist, Sanni pist.. joku kaukainen ääni huuteli nimeäni. Aukaisin silmäni ja huomasin pahaksi onneksi, että tämä sairas painajainen jatkui vain. Olin yhä sidottu sänkyyn ja jalkopäässäni istui rakas äitini nojatuolissaan. Isäni puolestaan vilkutti kirjekuoria nenäni edessä ja pyyteli minua nousemaan istumaan. - Olen tehnyt sinulle pari sämpylää ja keitin kahvia rakkaani. On aika nousta ylös. Aurinko paistaa ulkona kauniisti ja minun olisi hyvä viedä sinut ja äitisi hieman pihalle. Mutta vielä ei ole sen aika. Ensin luen postisi, mitä olet saanut asuntoosi, isä kaivoi flanelipaidan taskusta lasit itsellensä ja aloitti. - Sinut on irtisanottu työstäsi, koska et ole viitsinyt mennä töihin. Sinut on potkittu teatterista pois, koska olet jättänyt väliin harjoitukset. ja laskuja, jotka ovat menneet perintään, koska et ole maksanut laskujasi ajoissa.. ja niin pois päin. Ja sitten vielä. Puhelimesi soi taukoamatta, joten heitin sen seinään. En kerta kaikkiaan kestänyt sitä, että rakkaalla lapsellani on elämää. Ymmärrätkö? - En! Isäni huokaisi syvään. - Ymmärrätkö sinä etten minä kestä, kun näännytät itsesi kuoliaaksi ja lopulta sinä kuolet tuohon anoreksiaasi. - Anna minun kuolla! Sitä sinä haluat loppu viimein! - Sanni, älä viitsi! Minä rakastan sinua suunnattomasti. - Miksi en edes pääse pois? - Pääset, tietenkin pääset. Minun täytyy vain tukkia suusi ja laittaa kahleet käsiisi. Ymmärrätkö? - Antaa olla! - Sanni, rakas. Anna isin hoitaa pientä tytärtä. Ja päästää teidät hieman ulkoilemaan. Saanko

luvan? Katsoin tympääntyneenä isääni. - Sillä ehdolla, että äiti saa näyttävät hautajaiset. - Sopi! Isä riemuitsi. Hän sitoi käteni yhteen ja laittoi pakkausteippiä huuliini, etten varmasti voisi huutaa apua missään vaiheessa. Lopuksi hän otti äitini syliin ja vei meidät pihalle. Ulkona oli kuuma ja valo sokaisi minut hetkeksi. Luulin tulevani sokeaksi ennen kuin silmäni tottuivat aurinkoon. Ja nautin nenäni kautta puhtaasta ulkoilmasta. Isä vei meidät takapihalle olevaan ruokapöytään, mikä oli katettu aivan oikeilla ruoilla. Hän asetteli minut istumaan pöydän ääreen ja laittoi äitini istumaan toiselle puolen pöytää. Isä itse istui pöydän päädyssä. - Niin, tarjoilisin teillekin. Mutta tilanne on mikä on, niin tyydyn syömään yksin, isäni otti ison paistin ja söi sen sormillansa, kuin kivikauden erämies. – Et muuten usko mutta Muru on yllättävän hyvää lihaa. Paistoin sen tai oikeastaan grillasin sen tuolla meidän grillissä, minkä ostin äidillesi ja minulle viime kesänä. Siinä onkin paistettu vaikka mitä. Ajattelin ensin paistaa äitisi tuossa grillissä mutta sinä rakkaani halusit näyttävät hautajaiset, joten saat kaivaa takapihalle äitisi haudan.. Ja rakkaani.. mitä sinä huudat? Älä huuda tai joudun viemään sinut takaisin kellariin.. Kai sinäkin haluat, että äitisi pääsee haudan lepoon. Minä ainakin haluan. Leena ansaitsee näyttävät hautajaiset, vaikka ne ovat intiimit perheen kesken järjestetyt. Ja mitä sinä jälleen huudat? Isäni huomasi naapurin Pertun tulevan meitä kohti. – Suokaa anteeksi, mutta saimme juuri seuraa naapuristamme. Mutta hän ei tiedä, ettei ole tervetullut juuri nyt, isäni nousi pöydästä. Naapurin Perttu tuli vain lähemmäksi meitä ja oli näkevinään minut sekä äitini. Yritin heiluttaa kättäni avun huudoksi mutta Perttu vain vilkutti takaisin. Hän oli sen verran kaukana, ettei varmasti nähnyt todellista tilaani. Isäni oli ottanut lapion mukaan ja he keskustelivat keskenänsä hetken verran. Sitten näin Pertun kääntyvän, ja isä paiskasi lapion salaman nopeasti Pertun takaraivoon. Perttu kaatui maahan. Toivoni oli mennyt. Isäni raahasi Perttua niskasta yhdellä kädellä ruokapöytään. - Saimme seuraa. Pahoittelen ettei naapurin Perttu ole kovin puheliasta sorttia mutta eiköhän me pärjätä. Vai mitä arvon naiset? Sanni muuten, isäni istui tuoliinsa takaisin. – Tiesitkö että Pertulla ja äidilläsi oli suhde joskus? Katsoin vain isääni. - Niin he yleensä naivat minun ja äitisi sängyssä, kun minä olin poissa. Pitäisikö heidät haudata samaan hautaan? Mutta älä huoli syön ensin ja sitten kaivan haudan molemmille. Niin rakkaani sinun ei tarvitse vaivautua. Tämä oli muuten hyvä juttu, että Perttu halusi tulla kyläilemään ja ilmeisesti halusi nähdä äitisi. No nyt hän näkee vai mitä? Tosin huora äitisi ei ole parhaassa iskukunnossa mutta jos poistetaan tuo kirves hänen päästänsä pois niin äitisi näyttää oikein hyvältä daamilta, isäni otti kirveen varovaisesti äidin päästä pois ja iski sen Pertun päähän. – Katso! Onko parempi nyt? Tiedän, että äitisi oli sinulle tärkeä, etkä varmasti halua tietää äitisi menoista mutta en minä niitä rakkaani sinulle kerro ikinä. Sen voin luvata. Niinpä tietysti. Ajattelin. Isäni oli sairas, liian sairas edes toteuttamaan tällaista fantasiaa mutta totta tämä kaikki oli. Katsoin isän syömistä ja yritin laulaa jotain hyvää biisiä samalla, ettei minun tarvinnut kuunnella hänen sanomisiaan mutta kuulin ne joka tapauksessa, koska hän vähän väliä kyseli kysymyksiä, johon en edes pystynyt vastaamaan. Jos äitini olisi sanonut edes jotain isän mielentilasta, en olisi tässä jamassa. Mutta miksi äiti oli ollut hiljaa? Vai osasiko isä näytellä niin hyvin, ettei äidillä ollut mitään hajua isän mielentilasta? Noihin vastauksiin en saanut edes vastauksia milloinkaan. - Kiitos Jumala ruoasta! Kiitos Sanni Murusta. Se oli taivaallista. Ei muuta kuin kaivamaan hautaa äidillesi. Sitten vain kaivamaan, isä otti lapion ja rupesi lapioimaan soraa ylös pienen matkan päässä. Minä jouduin katselemaan vierestä, kun lapio kävi maassa sekä ilmassa. Sitten kun kuoppa oli tarpeeksi iso isän mielestä, niin hän haki ensimmäisenä Pertun. - Kirves saa jäädä päädän. Ädjö, hän paiskasi Pertun kuoppaan. – Sitten haen rakkaasi äitisi, isä asetteli kauniisti äitini kuoppaan. - Huh, huh, mikä työ, isä voivotteli. – Mutta pakko se on tehtävä. Isä rupesi lapioimaan hiekkaa takaisin. Siinäkin meni jonkin aikaa. Ilta- aurinkokin rupesi paistamaan. -

No niin valmista! Nyt on saatu kaksi ihmistä haudan lepoon. Rakas äitisi sekä naapurin huorapukki Perttu! Nyt voimme rakkaani mennä vaikka katsomaan televisiota. Mitähän sieltä tulee? Poliisisarjoja ainakin. Ja niin se sarjamurhaaja, jonka nimeä en muista. Joo, sehän me katsotaan. Mutta tärkeät asiat ensin. Minä vien sinut kylpyyn ja sitten puen sinut pyjamaan, ettet vilustu, isäni sanoi, otti minut syliinsä ja kantoi sisälle.